



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Index Et Ordo Disputationvm, Et Conclusionvm, Quæ in hac Tertia Parte continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)



INDEX ET ORDO
DISPUTATIONVM,
SECTIONVM,
ET
CONCLUSIONVM,

Quæ in hac Tertia Parte continentur.

DISPUTATIO VI.

DE

VIRTUTE POENITENTIÆ.

SECTIO PRIMA.

DE Natura & Essentia Virtutis
Pœnitentiæ.

CONCL. I. Datur specialis virtus Pœnitentiæ, inclinans voluntatem ad vindicandum peccatum à se commissum. pag. 3

CONCL. II. Pœnitentia specialis est virtus appetitiva, non intellectus; moralis, non theologica; acquisita, non infusa. pag. 8

CONCL. III. Pœnitentia specialis non est virtus appetitiva ordinans ad seipsum, sed ad alterum. Distinguitur à Religione, Amicitia, Iustitia, tam commutativa, quàm distributiva &c. pag. 17

CONCL. IV. Pœnitere est actus iustitiæ vindicative. pag. 28

CONCL. V. Pœnitentia, ut est iustitia vindicativa sive compenlativa, pro objecto formali respicit correspondentiam pœnæ ad culpam. pag. 32

CONCL. VI. Objectum materiale proximum Virtutis specialis Pœnitentiæ est quilibet actus internus vel externus ad vindicandum assumptus. Inter actus internos merito computatur detestatio peccati, quæ etiam sepius Pœnitentia appellatur. Potest esse actus Charitatis, Spei, aliarumque virtutum, prout ex hoc aut illa motivo elicitur. pag. 37

CONCL. VII. Objectum materiale remotum Virtutis specialis Pœnitentiæ, est quodcumque malum vindicabile, à se commissum. pag. 41

CONCL. VIII. Subiectum specialis virtutis Pœnitentiæ, est voluntas creata, etiam Christi, & Angelorum, multo magis B. Virginis, primorum Parentum in statu Innocentiæ, & Beatorum, Quidam etiam voluntas increata & pag. 54

SECTIO II.

De Contritione Charitate perfecta. p. 59

CONCL. I. Nusciam Scotus docuit, quempiam pœnitere posse, sicut oportet, ut ei justificationis gratia conferatur, sine præveniente Spiritus sancti inspiratione, atque ejus adjutorio. Fortassis nec uspiam docuit, posse dari actum Pœnitentiæ moraliter bonum absque speciali auxilio Dei. pag. 60

CONCL. II. Contritio remissiva peccatorum est dolor animi ac detestatio de peccato commisso, cum proposito de eæterò non peccandi. Sufficere poterit propositum virtuale. pag. 70

CONCL. III. Contritio charitate perfecta iustificat antequam Sacramentum actu suscipiatur, non tamen sine ejus voto, saltem implicito. Poterit esse formalis actus charitatis. pag. 78.

* CON-

INDEX DISPUTATIONUM.

CONCL. IV. Ad Contritionem charitate perfectam requiritur, quod sit elicited actus charitatis, aut saltem imperatus. pag. 83

CONCL. V. Solus amor Dei propter se super omnia, sine formali & explicito dolore, justificat extra Sacramentum, etiam memorem suorum peccatorum, si possit absque tali dolore Deum propter se super omnia amare. pag. 89

CONCL. VI. Contritio charitate perfecta detestatur omnia peccata mortalia; non est necesse quod singula in particulari. pag. 93

CONCL. VII. Contritio charitate perfecta detestatur peccata mortalia super omnia alia mala, etiam penam ipsam aeternam, & malum Deo intrinsecum, si foret possibile; super omnia, inquam, appetitivè. pag. 99

CONCL. VIII. Contritio charitate perfecta non debet detestari peccatum super omnia alia mala intensivè. pag. 103

CONCL. IX. Omnis Contritio charitate perfecta, etiam minimæ intentionis gradualis, remittit quæcumque peccata mortalia extra calum necessitatis, aut Martyrii, sine actuali susceptione Sacramentorum. pag. 118

CONCL. X. Contritio charitate perfecta, seu justificans priusquam Sacramentum actu suscipiatur, non requirit certam durationem; sed potest esse instantanea. pag. 130

CONCL. XI. Contritio charitate perfecta detestatur inæqualiter peccata inæqualia, propria graviora præ levioribus. pag. 133

CONCL. XII. Contritio charitate perfecta magis detestatur proprium peccatum actuale mortale, quàm proprium peccatum originale: imò, si sit illimitata, directè magis detestatur proprium peccatum veniale, quàm proprium peccatum originale per se sumptum; semper tamen originale præ veniali detestatur indirectè. pag. 137

CONCL. XIII. Contritio charitate perfecta magis detestatur proprium peccatum mortale, immo, si sit illimitata, proprium peccatum veniale, quàm peccatum mortale alienum. pag. 140

CONCL. XIV. Contritio charitate perfecta non causatur in peccatore physicè, & efficienter à gratia justificante, seu habitu charitatis. pag. 145

SECTIO III.

De Attritione. p. 158

CONCL. I. Contritio imperfecta, quæ Attritio dicitur, specie distinguitur à Contritione charitate perfecta. *ibid.*

CONCL. II. Attritio concepta ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehennæ & peccatum metu, potest excludere omnem voluntatem peccandi. pag. 159

CONCL. III. Non repugnat Augustino doctrina, quæ docetur, dolorem peccati propter gehennam

metum, seu Attritionem, excludere posse omnem peccandi voluntatem, & continere propositum bonæ vitæ, seu servandi totam legem Dei. pag. 169

CONCL. IV. Non repugnat Scoto, neque D. Bonaventuræ doctrina, quæ docetur, dolorem peccati propter gehennam metum, seu Attritionem, excludere posse omnem peccandi voluntatem, & continere propositum bonæ vitæ, seu servandi totam legem Dei. pag. 176

SECTIO IV.

De Necessitate Virginitatis Penitentia. p. 186

CONCL. I. Penitentia, quæ est animi dolor ac detestatio de peccato commisso, cum proposito non peccandi de cætero, fuit universis hominibus, qui se aliquo peccato mortali inquinassent, omni tempore ad gratiam & iustitiam assequendam necessaria. pag. 187

CONCL. II. Penitentia obligat per se peccatorem, sub novo ac speciali peccato mortali, in periculo mortis. pag. 188

CONCL. III. Penitentia non obligat per se peccatorem, sub novo ac speciali peccato mortali, pro prima opportunitate post peccatum commissum. pag. 194

CONCL. IV. Nequit certò determinari, quando, & quoties in vita, extra periculum seu articulum mortis, per se obliget Penitentia, sub novo peccato mortali. pag. 205

SECTIO V.

De Efficacia Penitentia ad remittendum peccatum mortale. p. 210

CONCL. I. Nullum est peccatum, quod de facto per Penitentiam non possit deleri. *ibid.*

CONCL. II. Nulla gravitas, multitudo, aut iteratio peccatorum, stabili lege impedit auxilium efficacis verè penitendi, minus sufficiens, quod Deus nulli negat. pag. 213

CONCL. III. Deus dat omnibus peccatoribus gratiam, saltem remorè sufficientem, quamvis non omni tempore, sed solum aliquando pro loco & tempore, ita ut, si homo peccator illà bene uteretur, daret ulterius auxilium, usque ad illud, quod proximè sufficeret. p. 235

CONCL. IV. Penitentia de facto remittit omnia peccata mortalia totaliter, nullam videlicet relinquendo deordinationem moralem, ne quidem venialem. Posset aliqua peccata, si Deus vellet, remittere solum partialiter, relinquendo scilicet aliquam deordinationem moralem. pag. 265

CON-

INDEX DISPUTATIONUM.

CONCL. V. Non remittuntur de facto peccata mortalia diuina; posset tamen Deus unum sine altero remittere. pag. 268

CONCL. VI. De facto non remittitur peccatum mortale sine infusione gratiae sanctificantis; contrarium non implicat. pag. 282

CONCL. VII. De potentia Dei ordinata non remittitur adultus peccatum mortale sine omni eius merito. pag. 292

CONCL. VIII. Potest Deus de potentia absoluta remittere peccatum sine omni actu peccatoris. Quidni ergo sine omni physica mutatione? pag. 296

CONCL. IX. Non remittitur de facto peccatum mortale absque mutatione poenae; posset absolute remitti eadem aeternitatis poena manente: cur non & poena remissa, culpa possit permanere? pag. 304

CONCL. X. In adulto, qui iustificatur extra Sacramentum, magis certum est, eum iustificari gratia habituali, tamquam forma, quam Conuersione. pag. 309

SECTIO VI.

De necessitate & efficacia Poenitentiae ad remittendum peccatum veniale. pag. 327

CONCL. I. Peccatum veniale non remittitur in hac vita absque infusione gratiae habitualis, in re, aut saltem in iure; adeoque numquam remittitur peccatum veniale existentis in mortali, hoc non remisso. ibid.

CONCL. II. Quamvis in inferno poena debita peccato veniali non remisso, possit finire, materialiter tamen semper permanet. pag. 330

CONCL. III. Ad deletionem peccati venialis extra Sacramentum, non requiritur Contritio Charitate perfecta. Sufficit Attritio supernaturalis; immo quilibet actus meritorius iusti, in eum finem relatus. pag. 335

CONCL. IV. Per Sacramenta delentur peccata venialia ex opere operato; per Sacramentalia solum ex opere operantis. pag. 341

CONCL. V. Remittitur subinde peccatum veniale post hanc vitam; non tamen per actum meritorium, aut satisfactorium, extra viam elicitum. pag. 346

SECTIO VII.

De Reuisione meritorum per Poenitentiam. pag. 353

CONCL. I. Merita per peccatum mortificata, reuiviscunt per Poenitentiam; potuissent absolute non reuiviscere. ibid.

CONCL. II. Per poenitentiam recuperatur omnis gratia quomodolibet comparata, & competit actio secundum jus antiquum ad totam gloriam; ita quod poenitens in eadem, quam amisit hereditatem, restituatur, & semper accipiat novum jus gloriae, & maiorem gratiam eam, quam habuit ante lapsum. pag. 359

CONCL. III. Peccata semel remissa, numquam redeunt ad eandem poenam, aut culpam. pag. 367

CONCL. IV. Peccata sic possent à Deo remitti, ut per subsequens peccatum redirent ad eandem prorsus culpam, & poenam. Quidni etiam eadem numero culpa actualis possit redire? pag. 373



* 2

DISPU.

DISPUTATIO VII.

DE SACRAMENTO

POENITENTIÆ.

SECTIO PRIMA.

DE Institutione, Necessitate & Effectu Sacramenti Pœnitentiæ.

- CONCL. I. Datur in Ecclesia Catholica verè & propriè dictum Sacramentum Pœnitentiæ, à Baptismo distinctum, *ibid.* pag. 380
- CONCL. II. Sacramentum Pœnitentiæ instituit Christus post resurrectionem suam, quando stans in medio Discipulorum suorum, insufflavit, & dixit eis: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Joan. 20. v. 22. & 23. pag. 387
- CONCL. III. Sacramentum Pœnitentiæ est lapsus post Baptismum ad salutem necessarium in re, vel in voto. pag. 391
- CONCL. IV. Sacramentum Pœnitentiæ remittit verè & propriè omnia peccata, ritè sibi subiecta, ex integro quoad culpam. pag. 401
- CONCL. V. Sacramentum Pœnitentiæ unà cum culpa remittit pœnam æternam, eamque in temporalem commutat. pag. 410
- CONCL. VI. In Sacramento semper dimittitur pars aliqua pœnæ temporalis, major vel minor secundum dispositionem pœnitentis. pag. 413

SECTIO II.

De Materia Sacramenti Pœnitentiæ.

- CONCL. I. Materia remota Sacramenti Pœnitentiæ est omne & solum peccatum baptizati, id est, peccatum commissum in Baptismo, vel post Baptismum. pag. 417
- CONCL. II. Peccatum veniale se solo, etiam læpius virtute Clavium remissum, est materia sufficiens Absolutionis; non nisi mortale, nunquam per Absolutionem directè remissum, materia necessaria. pag. 424
- CONCL. III. Quasi materia Sacramenti Pœnitentiæ sunt actus pœnitentis Contritio, Confessio, & Satisfactio. Contritio quidem & Confessio partes quasi essentielles, Satisfactio autem pars integralis. pag. 428

SECTIO III.

De Forma Sacramenti Pœnitentiæ.

- CONCL. I. Forma ordinaria Sacramenti Pœnitentiæ: *Ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen.* Essentialiter constituitur his binis verbis: *Absolvo te.* Peccaret tamen mortaliter qui omitteret *ly à peccatis.* Omissio *ly Ego,* non nisi venialis, prout etiam invocatio SS. Trinitatis. pag. 436
- CONCL. II. *ly à peccatis tuis,* concurrunt ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ; si proferatur ante protolata ista verba: *Absolvo te;* non concurrunt, si proferatur postquam Sacerdos cum debita intentione protulit ista verba: *Absolvo te.* pag. 442
- CONCL. III. Hæ formulæ æquivalent formæ ordinariæ Sacramenti Pœnitentiæ: *Tu absolveris à me. Petrus absolvitur à me. Iubeo te absolutum. Do tibi reconciliationem. Placeat te esse absolutum. Placeat quòd tu absolvaris, vel, quòd absolvaris hic homo. Absolvat te Deus, seu, Absolvat talis servus Christi,* in sensu imperativo, scèdè deprecativo. pag. 445
- CONCL. IV. *Ego te absolvo &c.* idem est quòd: *Impendo tibi gratiam remissionis peccatorum, vel, Remitto tibi peccata tua.* pag. 452
- CONCL. V. Absolutio sacramentalis omnino necessaria debet ore proferri. Invalide ad absentem dirigitur. pag. 459
- CONCL. VI. Sub conditione de præsentibus & præteritis, etiam hac, *Si Deus sciat, quòd eras restituus,* valet Absolutio; sed non licet sine iusta causa: sub conditione futura, suspensiva valoris usque ad impletionem conditionis, semper est invalida. pag. 462
- CONCL. VII. Dimidiari non potest Absolutio sacramentalis circa peccata mortalia ritè confessà, nec licitè, nec validè. pag. 467
- CONCL. VIII. Possunt plures ministri eundem simul validè absolvere ab iisdem peccatis; erantque tali casu plura Sacramenta, etiam aliquando formaliter. pag. 469
- CONCL. IX. Quando plures simul eundem absolvant, possunt singuli validè uti hæc formà: *Nos te absolvimus &c.* pag. 473

SECTIO IV.

De Dolore Sacramentali.

- CONCL. I. Dolor sacramentalis debet esse supernaturalis, formalis, & efficax, etiam de venialibus. *ibid.* CON-

INDEX DISPUTATIONUM.

- CONCL. II. Requiritur dolor universalis de peccatis mortalibus, non remissis, licet non omnia in Confessione exponantur; secus de venialibus. pag. 481
- CONCL. III. Nunquam datur Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe ex defectu doloris. pag. 484
- CONCL. IV. Dolor sacramentalis Absolutionem non sequitur. Confessionem non necessariò præcedit tempore. pag. 494
- CONCL. V. Necessè est ut dolor sacramentalis aliquo modo referatur ad Confessionem, ac mortalem cum ea habeat connexionem. pag. 497
- CONCL. VI. Unus dolor subservire potest duplici Confessioni, maxime de diversis peccatis; probabiliter etiam de eisdem. pag. 504
- CONCL. VII. Qui confitetur mortale peccatum, vel unicum veniale, sine debito dolore, peccat mortaliter; secus qui plura venialia, etsi de uno solum doleat. pag. 508
- CONCL. VIII. Ad efficaciam doloris requiritur propositum emendationis, extendens se ad omnia mortalia in particulari si proponerentur. Sufficit propositum virtuale. pag. 513
- CONCL. IX. Ad efficaciam doloris sufficit propositum particulare, extendens se ad sola venialia confessa. Potest dari universale, extendens sed ad omnia. pag. 518
- CONCL. X. Caret efficaci proposito, qui non vult desistere occasione proximam peccati; nisi forte excuset grave damnum spirituale vel corporale, alioquin verè imminens, nec alio modo impediibile. pag. 527
- CONCL. XI. Licetè manens in occasione proxima peccati, tamen si semper relabatur, potest absolvi, quotiescumque habeat efficaciam propositum, non semper debet absolvi. pag. 536

SECTIO V.

De Præcepto Divino Confessionis. p. 540

- CONCL. I. Confessio Jure divino obligat sub mortali omnes & solos, qui in Baptismo, vel post Baptismum mortaliter peccaverunt. *ibid.*
- CONCL. II. Præceptum divinum Confessionis per se & immediatè non obligat, nisi semel in vita; adeoque satisfaciunt, qui confitentur in periculo mortis. pag. 545
- CONCL. III. Præceptum divinum Confessionis obligat per se & immediatè, quando quis habet copiam Confessarii; quam postea per totam vitam non habebit; secus si solum sit periculum oblivionis. pag. 552
- CONCL. IV. Præceptum Divinum obligat per accidens, quando sumenda est Eucharistia, vel est medium necessarium ad superandam gravem aliquam tentationem, v. g. ad evitandum peccatum fornicationis, aut simile: non tamen

propterea tenentur communiter Christiani plùs quàm semel in anno confiteri. pag. 554

SECTIO VI.

De Præcepto Ecclesiastico Confessionis. pag. 556

- CONCL. I. Ecclesia statuit, ut præceptum divinum Confessionis, saltem semel in anno, ab omnibus & singulis fidelibus, postquam ad annos discretionis pervenerint, impleatur. *ibid.*
- CONCL. II. Secluso præcepto Divino Confessionis, Ecclesia nunquam attentasset imponere Confessionem, ad quam de facto fideles obligantur singulis annis. Fortè nec imponere potuisset. pag. 559
- CONCL. III. Præceptum Ecclesiasticum annuæ Confessionis obligat omnes & solos, quos obligat præceptum Divinum Confessionis. pag. 562
- CONCL. IV. Confessio annua debet esse Confessio valida alicujus peccati mortalis, saltem dubii, nunquam directè absoluti. p. 568
- CONCL. V. Si quæ in aliquo casu sit obligatio per se, confitendi peccata mortalia, semel directè absoluta, hæc ipsa dependet à libera acceptione pœnitentis. pag. 573
- CONCL. VI. Ecclesia potest præcipere Confessionem peccatorum venialium, si non omnium, saltem aliquorum, quæ pœnitens voluerit eligere. Quidam etiam sub gravi obligatione. pag. 577
- CONCL. VII. Reincidens in mortale, aut inculpabiliter aliquod omittens, non tenetur eodem anno ad secundam Confessionem. Fortè excipiendus casus, si tacuit reservatum ob defectum potestatis in Confessario. pag. 580
- CONCL. VIII. Annus quoad præceptum Ecclesiasticum confitendi, computandus est juxta communem significationem, à prima die Januarii, usque ad ultimam Decembris. pag. 584
- CONCL. IX. Qui intrà annum non est confessus, statim post confiteatur, & satisfaciunt etiam obligationi præsentis anni; tamen si nullum ejus peccatum mortale exprimat. pag. 586
- CONCL. X. Prævidens se impediendum à Confessione reliquo tempore anni, tenetur nunc confiteri. pag. 591

SECTIO VII.

De Qualitate Confessionis sacramentalis. pag. 592

- CONCL. I. Confessio sit secreta, licet publica, aut per interpretem sufficiat ad valorem Sacramenti, & ali quando sit licita. *ibid.*

CON-

INDEX DISPUTATIONUM.

- CONCL. II. Publica Confessio, aut per interpretem non videtur obligare, etiam in extrema necessitate. pag. 596
- CONCL. III. Consuetudo requirit Confessionem vocalem, quamvis ratio non ostendat, quod sub mortali. Sufficit ad vocalem, quod poenitens, postquam Sacerdos legit peccata scripta, dicat, *Accusor me de his omnibus*. Interim nutu, aut scripto, in defectum vocis, potest, & debet fieri, si absit periculum infamiae. pag. 600
- CONCL. IV. Confessio, absenti facta, non semper est invalida; est graviter peccaminosa extra necessitatem. pag. 604
- CONCL. V. Confessio, quae principaliter fit propter vanam gloriam, aut alium finem venialiter malum, non est invalida. pag. 614
- CONCL. VI. Mortaliter peccat, qui confitetur peccatum mortale, quod non fecit. Qui confitetur veniale, quod non fecit, solum peccat venialiter. Excipe casum, quo illud foret tota materia Confessionis. pag. 620
- CONCL. VII. Non peccat mortali sacrilegio, qui dissimulat peccata, quae nunc confitetur, prius fuisse directe absoluta, vel non fuisse directe absoluta. Item qui primo Confessario sola mortalia; secundo autem sola venialia confitetur. pag. 624

SECTIO VIII.

De integritate Confessionis. p. 629

- CONCL. I. Jure divino continentur sunt omnia peccata mortalia, quorum poenitens, post diligentem sui discussionem, conscientiam habet, etiam si occultissima illa sint; non tantum in genere, sed potius in specie, ac sigillatim. *ibid.*
- CONCL. II. Jure divino continentur sunt circumstantiae, peccatorum speciem, aut numerum mutant; non ita certum est, quod oporteat confiteri circumstantias solum aggravantes. pag. 634
- CONCL. III. Omnia & singula peccata mortalia debita oportet confiteri. Stricta obligatio nec ex Tridentino, nec aliunde, nisi forte ex praxi, convincitur. pag. 644
- CONCL. IV. Qui certus est de peccato mortali, & dubitat negative de Confessione, per se loquendo tenetur confiteri. Scrupulosus, nisi sit moraliter certus tam de peccato mortali, quam non Confessione, taceat. pag. 655
- CONCL. V. Dixisti peccatum ut dubium, si postea reperias certum, consulitur iterata Confessio, obligatio non convincitur. pag. 660
- CONCL. VI. Qui dixit se decies peccasse plus minusve, sufficienter explicavit numerum peccatorum, quamvis postea comperiat se duodecies peccasse: insufficienter, si vigesies. Talis peccatum certum ex oblivione, vel alia sine culpa, manet obligatio confitendi. pag. 665
- CONCL. VII. Oblitus alicujus circumstantiae mutantis speciem, si eam possis declarare, non declarato peccato, non teneris illud repetere; si minus, repetendum erit. pag. 668

SECTIO IX.

De Causis excusantibus ab integritate Confessionis. pag. 676

- CONCL. I. Excusat ab integritate, materiali Confessionis impotentia physica, immo & moralis, id est, grave damnum proprium, vel alienum, Confessioni extrinsecum. *ibid.*
- CONCL. II. Propria infamia vel complexus apud solum Confessarium, non excusat ab integritate materiali Confessionis. pag. 681
- CONCL. III. Qui revelat peccatum complicit sine ulla necessitate vel utilitate, peccat contra iustitiam; adeoque tenetur ad restitutionem tum famae, tum aliorum damnorum, quae ex tali infamia oriuntur. pag. 683
- CONCL. IV. Non facile revelandus est complexus in Confessione, quando illa revelatio non est necessaria, nisi ad correctionem ipsius, vel ad praevendum damnum tertii. pag. 693
- CONCL. V. In extrema necessitate sufficit Confessio unice peccati venialis in particulari, immo peccati solum in communi, his aut similibus verbis: *Peccavi & peto Absolutionem*. Quidni possit, & debeat absolvi ad quodcumque signum externum Contritionis? pag. 699
- CONCL. VI. Conditionate potest absolvi moribundum, sensibus destitutum, de quo aliud non constat, nisi quod Catholicè vixerit; maxime per frequentationem Sacramentorum post peccatum admissum: immo etiam ante peccatum admissum, v.g. moribundum in duello vel fornicatione. pag. 705

SECTIO X.

De Distinctione Specifica Peccatorum. pag. 719

- CONCL. I. Peccata specie & essentialiter distinguuntur ex rebus in quibus, quibus privant. Accidentaliter ex circumstantiis, quae tales sunt. *ibid.*
- CONCL. II. Qui violavit votum solemne castitatis, satisfacit dicendo in Confessione: *Violavi votum Castitatis*. pag. 726
- CONCL. III. Sacerdos Religiosus, confitens peccatum luxuriae, potest per se loquendo alteram circumstantiam subtrahere, si verum est, quod Sacerdos obligetur ad castitatem ex voto. pag. 728

INDEX DISPUTATIONUM.

CONCL. IV. Qui suo consilio causa fuit, ut Petrus, libens votum castitatis, peccaret contra castitatem, tenetur votum istud explicare: scilicet, si tantum indirectè illud peccatum voluerit, v. g. si Paulus præviderit, quòd ex sua auctoritate Petrus acciperet occasionem peccandi contra castitatem, ipse tamen id non intendere. pag. 730

CONCL. V. Qui habet votum castitatis, debet votum suum explicare in Confessione, quando consilio suo fuit causa, ut Petrus peccaret contra castitatem. pag. 735

CONCL. VI. Dignitas personæ peccantis, per se loquendo, & in univèrsum, non est circumstantia mutans speciem, aut notabiliter aggravans, in Confessione specialiter explicanda. pag. 744

CONCL. VII. Per se loquendo & in univèrsum non debet explicari in omni peccato carnis circumstantia virginis, etiam ex parte femine, nisi interveniat fractio claustrum virginalis. pag. 747

CONCL. VIII. Confectio peccandi, v. g. fornicandi, per se loquendo, non est explicanda in Confessione. Confectio planè inadvertenter jurandi & pejerandi, ordinariè explicanda est, eò quòd sæpè advertentia, aut scandalum interveniat. pag. 751

CONCL. IX. Peccatum ex ignorantia mortaliter culpabile, est ejusdem speciei, cum peccato scienter commisso in eadem materia. Ignorantia venialiter culpabilis, facit ex peccato mortali veniale. pag. 755

CONCL. X. In peccatis carnis debet explicari circumstantia copule consummata; nec sufficit dicere: *Commisi peccatum grave contra castitatem cum soluta.* pag. 763

CONCL. XI. Præceptorum in eadem materia, ex eodem motivo proximo multiplicatio, nihil facit ad distinctionem specificam, vel numerum peccatorum. pag. 765

CONCL. XII. Non committit duplex peccatum, qui violat duo jejania ab Ecclesia indicta, v. g. jejunium Vigiliæ & Quatuor Temporum vel Quadragesimæ, in unum diem incidentia: neque frangens jejunium debitum ex voto, eòdè movet ex motivo temeritatis. Franciscanus tamen, frangens jejunium in Quadragesima, peccat dupliciter. Sed & quilibet Religiosus potest peccare duplici peccato contra præceptum sui Prælati. pag. 773

CONCL. XIII. In Confessione non semper debet explicari malum proximo desideratum ex odio: neque qualitas contumeliæ aut detractionis. pag. 782

CONCL. XIV. In Confessione non semper debet explicari species peccati mortalis, de quo quis se peccavit; neque qualitas blasphemie; sed nec qualitas heresis. pag. 787

CONCL. XV. Delectatio morosa probabilis contrahit omnem malitiam, quæ est in objecto:

v. g. si est de copula cum nupta, Deo obstricta &c. induit præter malitiam fornicationis, malitiam adulterii, sacrilegii &c. nisi una ratio malitiæ ab alia præscindatur, saltem negativè, & de una præcisè sit delectatio. pag. 793

CONCL. XVI. Peccatum externum in Ecclesia commissum contrahit indè aliquam malitiam sacrilegii, ad minus venialem, subinde etiam mortalem, ubi vel notabilis irreverentia in ipso actu apparuerit, vel specialis prohibitio intervenerit: propter quam placita sæcularia, mercatus & alia, quæ referuntur in cap. *Debet*, de Immun. Eccles. in 6. sacrilegia sunt mortalia vel venialia pro ratione materiæ; sicut & furtum, etiam rei solùm per accidens ibi existens. pag. 801

CONCL. XVII. Quando medium, quòd assumitur ad aliquem finem, est sufficiens ad peccatum mortale, finis autem minimè, v. g. si quis omittat Sacrum propter studium; non est necessarium in Confessione explicare hunc finem, sed sufficit confiteri omissionem Sacri. pag. 808

CONCL. XVIII. Regulariter loquendo non est obligatio explicandi conscientiam erroneam, maximè quoad Confessiones præteritas, in quibus non fuit explicata: quoad Confessiones verò præsentis, quando peccator ipse advertit vel dubitat, an peccaverit solùm ex conscientia erronea, tunc optimè facit accusando se hæc formulâ: *Feci hoc, putans me facere contra obligationem gravem.* pag. 813

CONCL. XIX. Peccata, quæ non sunt in materia servili, ex die Festo non contrahunt specialem malitiam, saltem mortalem. pag. 815

SECTIO XI.

De Distinctione numerica Peccatorum. pag. 819

CONCL. I. Distinctio numerica peccatorum desumitur ex morali actuum disjunctione, quam in actibus merè internis causat interruptio, saltem per contrariam voluntatem; quidni etiam per voluntariam cessationem à priori actu? *ibid.*

CONCL. II. Actiones externæ non censentur multiplicari, in ordine ad Confessionem, per repetitionem actus interni, quamdiu prioris efficacitas permanet in aliquo libero effectu. pag. 825

CONCL. III. In eodem actu physico possunt esse plures malitiæ, solo numero distinctæ, ut tales in Confessione explicandæ. pag. 832

CONCL. IV. Actus internus & externus liber circa idem objectum, physice sunt plura peccata, in morali estimatione unicum. Actus externus vel eventus necessarius sufficit, ut incurratur censura tam in foro interno, quàm externo. *est*

estd præcesserit retractatio actus liberi. Solet etiam in Confessione explicari, quamvis per se non sit obligatio, veluti est obligatio declarandi actum externum liberum. pag. 837

SECTIO XII.

De Satisfactione secundum se. p. 850

CONCL. I. Potest homo, existens in gratia, Deo in hac vita de condigno satisfacere ex opere operantis pro poena temporali Purgatorii, remissis peccatis debita. pag. 851

CONCL. II. Satisfactio condigna ex opere operantis requirit liberam acceptationem Dei propter merita Christi. pag. 855

CONCL. III. Non repugnat, quempiam liberari à poenis debitis per impetrationem, vel merita congrua: immò probabile est, de facto suffragia vivorum ita prodesse defunctis per modum impetrationis, ut nulla solutio æquivalens intercedat. pag. 857

CONCL. IV. Opus satisfactorium debet esse opus honestum ac liberum. pag. 861

CONCL. V. Opus satisfactorium regulariter debet esse poenale. Potest esse merè internum. p. 869

CONCL. VI. Satisfactio fieri potest per opus præceptum: neque requiritur intentio satisfaciendi. pag. 876.

CONCL. VII. Ad satisfaciendum sufficiunt mala quæcumque temporalia, à Deo, vel à causis secundis provenientia, patienter tolerata. p. 880

SECTIO XIII.

De Satisfactione sacramentali. p. 888.

CONCL. I. Satisfactio non est pars essentialis Sacramenti Pœnitentiæ. p. 888.

CONCL. II. Satisfactio sacramentalis non causat ex opere operato gratiam sanctificantem, neque gratias actuales; sed remissionem poenæ temporalis, vel totius, si est verè proportionata, vel alicujus partis, majoris aut minoris, secundum ejus æquivalentiam, & dispositionem pœnitentis. pag. 890.

CONCL. III. Satisfactio, quæ, omnibus ritè consideratis, à Confessario judicatur æquivalens poenæ restanti, totam delet, estd non attingat punctum ejus indivisibile. p. 894.

CONCL. IV. Per satisfactionem impletam in malo statu satisfit obligationi, & obtinetur effectus. pag. 900.

CONCL. V. Satisfactio sacramentalis debet esse opus honestum ex objecto, & regulariter supererogatorium, ac externum. In aliquo casu sufficeret opus merè internum, & aliàs præceptum. Opus simpliciter impositum intelligitur de aliàs indebitis. p. 908.

CONCL. VI. Rectè imponi potest pro pœnitentia sacramentali Confessio sacramentalis, Communicatio, Abstinentia à Communionem, Oratio pro defunctis vel aliis vivis. pag. 914.

CONCL. VII. Confessarius regulariter, & per se loquendo, debet imponere pœnitenti satisfactionem per modum præcepti. Consulta tantum non est sacramentalis. pag. 923.

CONCL. VIII. Sacerdos, regulariter & per se loquendo, peccat mortaliter, quoties sine justa causa non imponit ullam satisfactionem pro peccatis mortalibus numquam confessis, aliàs solum peccat venialiter. pag. 927.

CONCL. IX. Pœnitens regulariter & per se loquendo tenetur pœnitentiam justam, & prudentem acceptare (si velit absolvi) & acceptatam acimplere. pag. 931.

CONCL. X. Regulariter & per se loquendo peccat mortaliter, qui sine justa causa non implet pœnitentiam, impositam pro peccatis mortalibus numquam confessis, aliàs solum venialiter. pag. 939.

CONCL. XI. Satisfacit pœnitens suæ obligationi exequendo opus impositum, estd memoria obligationis penitus exciderit. pag. 944.

CONCL. XII. Tenetur pœnitens implere pœnitentiam acceptatam pro prima opportunitate, nisi certo tempore sit affixa: dilatio tamen non semper est mortalis, tamen terminus implementationi fuerit præfixus: nisi obligatio cum termino expiret. pag. 947.

CONCL. XIII. Excusat ab implementatione satisfactionis injulta gravitas, impotentia physica, vel moralis ratione paupertatis, infirmitatis, infamiae &c. Et ideo non facile imponenda publica pœnitentia, nisi ad eam pœnitens obligetur pro tollendo scandalo. pag. 954.

CONCL. XIV. Oblitus pœnitentiæ, non tenetur Confessionem iterare. Consciens pœnitentiæ, tenetur eam per seipsum explere, nisi forte aliud declaraverit Sacerdos; aut talis sit, quæ per alium fieri solet. pag. 954.

CONCL. XV. Non commutatur satisfactio sacramentalis propriâ auctoritate, etiam in meliorem. Ob causam mutari potest ab eodem, vel altero Confessario, saltem si peccata repetantur fortè etiam absque repetitione. pag. 966.

FINIS.

FACULTAS